

Vier maanden voedsel

VOEDSELPAKKETTENACTIE WINTER 2018-2019

Beste donateur,

Ruim 12.000 gezinnen in Albanië, Armenië, Bulgarije en Moldavië hebben gedurende de wintermaanden december, januari, februari en maart van Mensenkinderen voedselpakketten ontvangen. Dat betekent dat heel veel mensen met de voedselpakkettenactie geholpen zijn. U en talloze andere donateurs hebben ons in staat gesteld om het leven van deze mensen te verzachten. Het is voor ons nauwelijks voor te stellen wat het voor hen betekent om tijdens de winter, de zwaarste periode van het jaar, elke maand een voedselpakket te ontvangen. Velen ervaren het als een geschenk uit de hemel. Namens hen wil ik u heel hartelijk danken dat u uw hart heeft laten spreken en deze actie heeft gesteund. We ontvingen talloze verhalen van mensen die met deze actie geholpen werden. Een kleine greep uit die vele tientallen verhalen willen we in dit verslag graag met u delen.

Ds. Egbert van Beesten

Ervaringen van Maria, onze partner in Armenië

Een verslag schrijven over de verdeling van de voedselpakketten is een haast onmogelijke opgave, omdat in elke stad waar de pakketten verdeeld zijn het ene verhaal van de begunstigers nog erger en triester is dan het andere.

**Eén ding is zeker:
de voedselpakkettenactie was dringender
nodig dan ooit tevoren..!!**

Terza

Hoewel de stad Goris door het opkomende toerisme opbloeit wonen er ook hier mensen in containers, woonwagen of andere barakken (hier niet als gevolg van de aardbeving van 1988), maar eenvoudig omdat ze zo arm zijn dat ze geen geld hebben om een huis te huren.

Terza Sahakyan is 57 jaar en is getrouwd met Ashot Mkrditchyan die 56 jaar oud is. Zij en haar man wonen in een zeer oude uitgeleefde container in de stad Goris. Ze hebben samen 6 kinderen waarvan er inmiddels 4 getrouwd zijn die in Karabach wonen en de andere 2 kinderen met Oma van 80 jaar wonen nog bij hun.

Neshde van 24 jaar heeft ernstige gezondheidsproblemen na een val van een paard, daarom hoeft hij ook niet te dienen in de militaire dienst (voorlopig vrijgesteld van dienst), hij verzamelt samen met vader kruiden en verkoopt die in Goris voor wat inkomen. Voorheen studeerde hij, maar nadat Terza's broer dood ging is er niemand die zijn studie kan betalen. Suren van 15 jaar gaat naar de 9e klas. Deze jongen heeft inmiddels 4 keer een hartoperatie ondergaan; de laatste operatie is afgelopen April uitgevoerd. Mane is het enige meisje en is 14 jaar oud, zij gaat naar de 8e klas. Moeder Tereza is bij haar zoon in Karabach van een 4-meter hoge trap gevallen en heeft daarbij ernstige botbreuken opgelopen. Op dit moment heeft ze nog problemen met haar linkerschouder en arm; ze heeft een operatie in Rusland

*De container waar
Terza, Ashot, 2 kinderen en oma wonen*

of Duitsland nodig om dit met een prothese te kunnen herstellen. Haar oudste kinderen hebben voorheen bij de bank geld geleend om haar vorige operaties te betalen en ze hebben momenteel enorme schulden bij de bank. Niettemin is Tereza positief ingesteld en is ze overtuigd dat ze op de een of andere manier geholpen wordt om haar gezondheidstoestand te verbeteren. Ondanks het bijna niet functioneren van de linker arm probeert ze toch nog te breien en actief te zijn in haar huishouden. Zij en Oma die op het moment thuis was bij het brengen van het levensmiddelenpakket danken u heel hartelijk voor de voedselhulp. Dit is voor hen een enorme hulp.

Sirvard

In dorp Karahunch net even buiten de stad Goris een 60-jarige vrouw aangetroffen in vreselijke omstandigheden. Mevrouw Sirvard Ayyvazyan woont in een bouwvallig (voor nederlandse begrippen een onbewoonbaar huis), het is een geluk dat de boel nog niet ingestort is

op haar hoofd. Ze is niet getrouwd en heeft geen familieleden; dit krot is haar ouderlijk huis, dat echter een tijd geleden uitgebrand is. Bij de distributie samen met Pastor Sargis van de Evangelische Kerk tref ik een vertwijfelde vrouw aan met een gezichtsuitdrukking van een 'schreeuw om hulp'. Ze vraagt of ze me even alleen kan spreken:

Ze stelt de vraag of ik haar kan helpen dat ze naar Amerika kan gaan. Ze zegt dit is geen wonen; ik kan me beter in de Araks rivier verdrinken.

Kort gezegd een radeloze vrouw wat heel goed te begrijpen is, de omstandigheden waarin ze verkeert zijn erbarmelijk; geen glas in het raamwerk (plastic om de kou een beetje buiten te houden, onder de deur een enorme kier waar de wind vrij spel heeft. Slechts een schamel bed (zonder een goed dekbed), een tas met kleding is alles wat ze bezit. In de kamer ernaast - een

open ruimte - staan wat keukenspulletjes, geen badkamer en geen toilet. Buiten bij het huis is er toegang tot wat water. Bij navraag blijkt dat ze geen familie heeft en het liefst 'ver weg' wil wonen. Ze dankt uitvoerig voor de levensmiddelen, waar ze heel blij mee is...!!

Inmiddels hebben we het een en ander in werking gesteld om deze hulpeloze vrouw met slechts een sociale vergoeding (een maal in de drie maanden van 18,000 AMD -omgerekend maandelijks van 11 Euro moet zien rond te komen). Omdat ze nog niet gepensioneerd is valt ze letterlijk buiten de boot (nog geen pensioenge-rechtigde leeftijd dus geacht te werken). Ze heeft hier en daar hand- en spandiensten verricht, maar daarvoor geen loon ontvangen.

Tereza, onze medewerkster in de stad Gyumri heeft 'supersnel' een klein gemeubileerd flatje gevonden, en op dit moment is Pastor Sargis met Sirvard onderweg naar Yerevan. Vannacht slaapt ze in een bed en breakfast en morgenvroeg zal ik haar persoonlijk naar Gyumri begeleiden. AL met al een heel verhaal, gelukkig geeft God genade en kracht om deze hulpeloze vrouw te helpen. Haar paspoort van 2005 toont een mooie vrouw. Dank namens mevrouw Sirvard heel hartelijk voor alle levensmiddelen.

Nog ter opmerking: Gods wegen zijn ondoordringelijk. Ik heb net gezien dat ze morgen jarig is en dan ook haar intrek in nieuwe onderkomen neemt. Een bijzonder verjaardagscadeau.

Zo is er van iedere persoon die we bezoeken een verhaal te vertellen en soms moet er direct ingegrepen worden vanwege levensbedreigende situaties. Vaak heel triest zoals bijvoorbeeld Jura een 57-jarige man uit de stad Kapan. De dag na onderzoek blijkt dat hij longkanker heeft. Hij vroeg bij de voedseldistributie of we hem met een punctie konden helpen (veel pijn bij de longen).

Dank namens alle begunstigers en Little Bridge stichting Mensenkinderen met alle donaterurs heel hartelijk voor deze waardevolle en levensbelangrijke hulp en wens allen van harte Godszegeen mt de Kerstdagen en in het nieuwe jaar.

Maria Goris

Ook uit Moldavië ontvingen we een rapport met tientallen verhalen over de voedselpakkettenactie. Al die verhalen maken duidelijk dat mensen die in bittere armoede leven het 's winters vreselijk zwaar hebben. Hulp in de vorm van een maandelijks voedselpakket is meer dan welkom.

Sommige mensen stellen zichzelf aan u voor:

Familie Caradjov

Hallo beste vriend! Wij zijn familie Caradjov en we zijn heel blij deze brief aan u te mogen schrijven en we

willen u bedanken voor de hulp die ik heb gekregen. Ik ben een moeder van drie kinderen. Ik was heel blij toen ik het voedselpakket ontving. Het was een grote opluchting en hulp inderdaad, omdat mijn man de enige is die iets verdient in onze familie. Van zijn salaris betalen we de rekeningen en kopen we de noodzakelijke dingen voor onze kinderen op school. Soms zouden we warme kleding of schoe-

nen willen kopen, maar dat gaat niet. Ik ben erg dankbaar voor deze hulp en ben blij dat ik weet dat er mensen zijn met een liefdevol hart voor anderen.

Moge God u belonen voor alles wat u hebt gedaan, en moge Hij u in alles zegenen. Wat u doet is heel speciaal voor ons die deze hulp nodig hebben. Moge God u gezondheid en kracht schenken. Veel zegeningen en moge Hij u beschermen tegen welk kwaad dan ook. Laat uw families gezegend zijn.

Met vriendelijke groet, familie Caradjov.

Vera

Mijn naam is Vera en ik ben 29 jaar oud. Ik ben getrouwd en we hebben vier kinderen. Mijn twee oudere kinderen gaan naar school en de twee kleinste kinderen gaan naar de kleuterschool. Deze winter konden ze echter niet naar de kleuterschool gaan omdat we niet het geld hadden om winterschoenen te kopen. We leven allemaal in het huis van mijn ouders en we leven in onbeschrijflijke leefomstandigheden. Mijn vader en moeder werken niet, hebben geen pensioen en kunnen hun kapotte huis niet repareren. Het dak valt bijna naar beneden. Alleen mijn man werkt (in de bouw) en hij ontvangt een minimum salaris. Ik kan soms bij mensen thuis werken en ze betalen een klein beetje geld dat amper voldoende is voor voedsel.

Deze winter ontvingen we vier voedselpakketten van

Mensenkinderen, het was als een redding voor onze familie. De kinderen waren zo blij om de doos te ontvangen. We zijn u heel erg dankbaar en nodigen u uit om ons te bezoeken.

Familie Gavrilita

Maria

Maria is een persoon die haar oude dag in eenzaamheid doorbrengt. Ze heeft geen kinderen of familieleden om voor haar te zorgen. De financiële middelen die de staat biedt zijn niet voldoende om de noodzakelijke uitgaven voor een bejaarde te dekken. Ze heeft vaak gebrek aan medicijnen, brandhout voor de winter en kan het zich niet veroorloven om naar de dokter te gaan wanneer dat nodig is. Het leven is een strijd voor haar.

Haar hele leven heeft Maria op het veld gewerkt en in collectieve boerderijen. Daar werkte ze in kassen, en plantte, snoeide en plukte ze groenten.

Ze is verdrietig als ze bedenkt dat ze haar hele leven heeft gewerkt, en nu is er niemand meer die haar nodig heeft. Maria is ontzettend dankbaar voor het voedselpakket dat ze van Mensenkinderen krijgt en ze zegt dat ze niet had gedacht dat er mensen zijn die om oude mensen geven.

Viorica

Viorica woont in het dorp Dolna. Ze is weduwe en heeft drie kinderen, de jongste heeft een handicap en heeft veel zorg nodig. Ze zorgt ook voor haar kleinzoon, wiens ouders scheidden en het dorp verlieten.

De financiële situatie is rampzalig omdat de enige bron van gezinsinko-

men tot voor kort de invaliditeitsuitkering van de jongste zoon was.

Nog niet zo lang geleden kreeg Viorica werk als schoonmaakster in de kleuterschool van het dorp. Het is dicht bij haar huis en zo is ze in staat om te werken en tegelijkertijd toezicht te houden op haar zieke zoon.

Hun huis bevindt zich op onstabiele grond, elke maand komen er nieuwe scheuren in de muren. Ze leven in angst dat het huis zal instorten terwijl ze erin zitten. Maar ze kunnen nergens anders heen. Ze waren heel blij met het voedselpakket. Nu kan Viorica elke ochtend pap maken en kan ze ook een lunch bereiden voor haar kinderen.

Viorica dankt de donateurs voor zoveel liefdevolle zorg.

Galina

Als jonge dame droomde Galina over een gelukkig gezin. Ze trouwde en kreeg haar eerste zoon, maar omdat haar man haar hard sloeg, scheidde ze. Een paar jaar later hertrouwde ze en kreeg ze nog twee kinderen, maar helaas kreeg die man een ernstig ongeluk en stierf. Het was een hele moeilijke tijd voor Galina om te overleven en voor haar kinderen te zorgen. In de hoop om steun en zorg voor haar en haar kinderen te vinden, is Galina voor de derde keer getrouwd. Maar het bracht niet wat ze verwachtte; met de echtgenoot die ze op dit moment leeft, heeft ze haar vierde kind gekregen, een baby van een jaar oud. Haar man doet alsof hij slechts één kind heeft en de anderen zijn niet van hem, dus hij

doet niets om te helpen bij het onderhoud van het gezin en is zelden thuis. Galina maakt een heel moeilijke tijd door, haar kleine meisje Denisa is erg ziek en gaat bijna elke maand naar het ziekenhuis. De Moldavische artsen zijn niet zeker over het probleem van het meisje en hebben de analyses naar Duitsland gestuurd om te zien wat er aan de hand is; waarschijnlijk is het leukemie. Galina is erg wanhopig, ze wordt gedwongen om de kleine baby bij haar burens achter te laten om te gaan werken, zodoende alle kosten voor Denisa te kunnen betalen. Toen we haar bezochten, zagen we de pijn in haar hart en haar wanhoop. We proberen haar zo goed mogelijk te helpen.

Bedankt voor uw steun!!

